

at underretningspligten skal være forbundet med krav om en nærmere undersøgelse af forholdet, herunder indhentelse af nærmere oplysninger.

Med bestemmelsen sikres det, at der kan følges op på de modforanstaltninger, som FATF foreslår iværksat mod lande, der ikke vil samarbejde om bekæmpelse af hvidvask af penge.

I bestemmelsen stilles der ikke, som i den gældende lov, krav om mistanke til transaktionens tilknytning til hvidvask, og det er endvidere ikke hensigten, at de underretningspligtige skal undersøge de enkelte transaktioner men blot konstatere, at transaktionen er med en fysisk eller juridisk person, der er etableret eller registreret i et land eller territorium, der er optaget på FATFs liste over usamarbejdsvillige lande eller territorier. Underretningen til politiet skal ske på dette grundlag.

På FATFs liste kan der dels være anført lande, som det er vedtaget at indføre sanktioner imod og dels lande, som er under observation. Indberetningspligten omfatter alene de lande, som det er vedtaget at indføre sanktioner mod.

Listen over usamarbejdsvillige lande og territorier ændrer sig efterhånden, som de enkelte lande eller territorier får indført reformer, der gør det muligt for dem at deltage effektivt i det internationale samarbejde om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Landene og territorierne på observationslisten er pr. oktober 2005 følgende: Myanmar og Nigeria. Listen ajourføres 3 gange om året.

Underretningspligtens omfang bør fastsættes efter en vurdering af nytteværdien, dvs. hvorvidt den administrative belastning, der følger af den systematiske indberetning, står i forhold til formålet - bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. F.eks. bør transaktioner, som beror på danskeres brug af egne betalingskort i et land, der figurerer på FATFs liste, normalt undtages fra indberetningspligten. Den nærmere udmøntning af reglerne må dog afhænge af det indberetningsniveau, som fastsættes internationalt, herunder af de fortsatte drøftelser i FATF og EU-medlemsstaterne imellem.

Til kapitel 4

Til § 11

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 7 (c). Herefter skal de af loven omfattede virksomheder og personer altid kræve, at en kunde skal legitimere sig, når der er mistanke om hvidvask eller terrorfinansiering, der er omfattet af underretningspligten i § 7.

Som udgangspunkt skal de af loven omfattede virksomheder og personer kun kræve, at en kunde legitimerer sig enten ved oprettelse af et fast kundeforhold, jf. § 12, eller når der er tale om en lejlighedskunde, der foretager en transaktion over 15.000 euro, jf. § 14.

Bestemmelsen i § 11 er således et generelt krav, der er uafhængigt af, om der er tale om et fast kundeforhold, en lejlighedskunde, beløbets størrelse m.v. Det vil sige, at ved lejlighedskunder, hvor transaktionen er under 15.000 euro, skal der også kræves legitimation, hvis der er mistanke om hvidvask eller terrorfinansiering.

Bestemmelsen betyder endvidere, at undtagelserne fra kravene til kundelegitimation i forslagets §§ 20 og 21 ikke kan anvendes, såfremt virksomheden eller personen har en mistanke om, at en transaktion har tilknytning til hvidvask eller terrorfinansiering, der er omfattet af underretningspligten.

Til § 12

Bestemmelsen går videre end betænkningens § 13, stk. 1, og den gældende § 4, stk. 1, idet bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 6 (forbud mod anonyme konti) samt artikel 7 (a), der stiller krav om kundekendskab efter direktivets artikel 7, når der optages en forretningsforbindelse eller et fast kundeforhold. Bestemmelsen gennemfører endvidere dele af FATFs anbefaling nr. 5.

Bestemmelsen i *stk. 1* betyder, at såfremt de i stk. 1-4 krævede oplysninger ikke kan indhentes, skal virksomheden eller personen undlade at optage en forretningsmæssig forbindelse eller afslutte forbindelsen samt overveje at foretage en underretning om en mistænkelig transaktion i henhold til lovforslagets § 7, jf. også FATFs anbefaling nr. 5. Bestemmelsen betyder endvidere, at der ikke må oprettes anonyme konti, anonyme bankbøger eller konti under falske navne, jf. direktivets artikel 6.

Ved forretningsmæssig forbindelse forstås ifølge direktivets artikel 3 (9) et forretningsmæssigt, erhvervs-mæssigt eller kommercielt forhold, som er knyttet til den erhvervsvirksomhed, der udøves af de virksomheder og personer, der er omfattet af lovforslaget, og som på det tidspunkt, hvor kontakten etableres, forventes at være af en vis varighed. Der er således tale om et fast kundeforhold i modsætning til lejlighedskunder, jf. forslagets § 14. Begrebet omfatter dels åbning af konti og depoter vedrørende kundens midler og dels etablering af kundeforhold, hvor kunden løbende skal debiteres for modtagne ydelser (f.eks. revisionsmæssig bistand, bogføring eller rådgivning).